

PARLEM DE CUINA

Cinema gastronòmic per començar l'any

Varies (i variades) han estat les pel·lícules gastronòmiques presentades al 2010: Bon appetit, 18 comidas, Come reza ama, Soul Kitchen (de la que ja us n'he parlat en aquestes pàgines); i els documentals Nuestros hijos nos acusaran i Cooking history. Totes elles tenen en comú que les vides dels seus protagonistes giren al voltant del món de la cuina, essent la gastronomia (en totes les seves vessants) utilitzada per a mostrar i aprofundir en els sentiments i vides dels personatges de les cintes.

Però que té el món de la cuina que tants directors han utilitzat els fogons per recrear petites històries que calen en la memòria? Algunes tan destacables com l'alemanya Deliciosa Martha (amb la versió Nord Americana Sin reservas), el documental Super Size Me de Morgan Spurlock, o l'animada Ratatouille (Disney Pixar); són exemples ben variats d'aquesta vessant cinematogràfica, que usant variats recursos cinematogràfics

aconsegueixen arribar al públic usant aquest camí gastronòmic. Doncs, el primer plat que analitzarem avui, d'aquest menú cinèfil que ens ha deixat aquest recent finalitzat 2010 és l'òpera prima del director espanyol David Pinillos: Bon Appétit. El personatge principal interpretat per Unax Ugalde és un xef espanyol amb molt talent i que aconsegueix una plaça en un dels restaurants més prestigiosos de Zurich. Allà demostrarà el seu saber fer en els fogons i ahir anirà aprofundint en l'amistat amb la sommelier del restaurant, una fascinant Tschirmer, que està mantenint una relació amorosa amb l'amo del restaurant. I l'embolic comença amb un simple petó, com explica el subtítol de la pel·lícula: històries d'amics que es besen.

La següent pel·lícula en importància pel seu pes en actors és Come reza ama, protagonitzada per Julia Roberts i amb un secundari de luxe (Javier Bardem) ens conta la vida de Liz una dona que tenia tot el que sempre havia desitjat una casa, un marit i èxit laboral; però a l'hora es sent perduda. Recent

divorciada i sense saber quin rumb seguir inicia un viatge al voltant del Món descobrint plaers que fins ara li eren esquius com el plaer del menjar a Itàlia, la religió a la Índia i el vertader amor a Bali.

Protagonitzada per Luis Tosar (celda 211), 18 comidas, conta sis històries amb variats personatges al llarg d'un únic dia. Una pel·lícula amb un format poc convencional que explora la vida dels personatges usant les menjades d'un dia (berenar, dinar i

massa consistent i esponjosa. Condimentar generosament amb una barreja de drama i comèdia, donant-li llibertat als ingredients per impregnar-la del sabor dels altres. Ficar al forn i esperar que es cuinin a foc lent aquests trossos de vides que no són nostres, però que podrien ser-ho. Amaniu a gust amb rialles i llàgrimes i, finalment, servir en una bona taula perquè, qui ho vulgui pugui degustar, durant una mica més d'hora i mitja, aquestes 18 Comidas.

Dins l'àmbit documental hem pogut veure Nuestros hijos nos acusaran un documental del director Jean-Paul Jaud sobre el verí inclòs en els aliments que prenem cada dia i que gira al voltant d'una tràgica certesa: per primera vegada en l'era moderna, la generació dels que són nens ara tindran pitjor salut quan siguin adults que la que gaudim la generació anterior. (aquesta pel·lícula va ésser estrenada fa uns anys i aquest 2010 tornà a les pantalles I també com a documental i darrera

ressenya d'avui veurem el documental Cooking History del director Txec Peter Kerekes. Aquest curiós documental està compost a partir de diverses entrevistes fetes a diferents cuiners de les diferents exèrcits del món. Així es pot veure una visió multicultural i plural sobre la cuina en diferents països en un context molt especial com és l'exèrcit.

Podeu veure el tràilers, imatges i ampliar la informació sobre aquestes i altres pel·lícules gastronòmiques a la web <http://www.cuinant.com/cine.htm>. També podeu enviar els vostres comentaris a parlemdecuina@hotmail.com o participar en el blog d'aquesta secció: <http://cuinant-blog.blogspot.com>

Juan Antonio Fernández

sopar). Que res millor per a presentar aquesta pel·lícula que usant la pròpia recepta de presentació del film:

18 Comidas.

Ingredients: 1 músic del carrer que fa temps va perdre la seva oportunitat de ser feliç. 1 dona casada i amb el seu fill, que encara somia amb el músic de carrer. 1 macedoni perdut a Santiago de Compostela. 2 amics que no van dormir i volen seguir borratxos el que queda del dia. 1 home que espera al seu amor. 2 homes que s'estimen. 1 home que no sap que el seu germà vol a un altre home. 1 convidada al menjar equivocada. 1 jove dona que vol més del que rep. 1 home que no pot donar tot el que la jove li demana. 1 home -en el dia del seu aniversari- que moriria per que li ho demanés a ell. 2 germanes enfadades perquè una d'elles vol ser cantant. 1 pare i 1 fill que busquen cantant per a la seva orquestra. 2 vellets que mengen junts i en silenci. - Elaboració: Mesclau els personatges durant un dia, remenant bé fins lligar les diferents històries i formar així una

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Oclocràcia: el Govern de la multitud i el final d'un temps

Estic indignat pel que ha passat amb el canal televisiu CNN+ que dimarts dia 28 de desembre de l'any passat – això sí que fou una mala i pèssima innocentada- ha tancat les seves emissions. Es veu que la unió de les grans cadenes televisives o els grups de controladors mediàtics (llegiu telecinco) han comprat la cadena Cuatro a Sogecable (del Grup Prisa) qui ja va anunciar als seus treballadors que a partir de desembre, tots els treballadors de l'àrea d'informatius passarien a dependre de l'agència Atlas, propietat de telecinco. O sigui canviar les emissions d'una empresa privada amb periodistes del calat d'Iñàqui Gabilondo, per a passar a un "Gran Hermano" en emissió les 24 hores.

Aquest fet, m'ha dut a pensar que això forma part de l'oclocràcia, paraula, i terme que no fa gaire estona desconeixia i que arrel d'un "PowerPoint" que m'ha enviat una amiga meva catalana Maria Teresa Galan, a qui agraeix des d'aquestes planes, la informació que de tant en tant em va enviant i que em ve de meravelles per encetar alguns dels meus articles.

Per començar a parlar de la paraula en qüestió, hi posaré la definició que surt a wikipedia. La transcripció i traduïda: "Oclocràcia o govern de la multitud (del grec οχλοκρατία, del llatí ochlocratia) segons la visió aristotèlica clàssica és una de les tres formes específiques de degeneració de les formes pures de govern, en concret de la politeia. De vegades el terme es confon amb tirania de la majoria ja que estan íntimament relacionats."

La democràcia és el govern del poble, que en la voluntat general legítima al poder estatal. A vegades no li queda més remei que aguantar a segons quins polítics ineptes i demagogs, amb interessos "oclocràtics" que han estat triats a les urnes. En canvi l'oclocràcia o sigui govern de la multitud, massa o gentada és "fabricat" pels interessos d'un

poder o sigui un "agent de producció biopolítica" com estableix posteriorment a la definició, minvats de la capacitat d'autogovern que si té el poble.

He escrit que existeixen una gran part dels mitjans de comunicació, els quals més que informar-nos ens desenformen. Ens volen dòcils, submisos, acrítics i imbècils. Empri l'accepció mèdica, no d'insult del darrer qualificatiu. El govern de la massa, potenciada per segons quins grups de poder, fan sorgir els dimonis interns de la mateixa i els sentiments més visceralment i més baixos dins l'escalafó humà: Racisme, intolerància, xenofòbia, i d'altres.

Aquesta massa és molt perillosa i manipulable i històricament – com aquesta massa no pensa, ni analitza- ha estat emprada pels interessos de les classes dominants, dirigint-la si és necessari cap a un "cap de turc", a qui se'l responsabilitza de totes les mancances i drames seus, i així els envien a "fer carn" per a què se'ls espassi les ganes de revolta.

Un exemple molt clar, del qual ha estat l'aniversari, fou l'assalt del Call de Ciutat de Mallorca, saquejat i una quantitat de xuetes assassinats, ja que l'autoritat a qui anaven a reclamar els pagesos, traguers, els convenceren que el responsable de tot el seu malestar econòmic eren els xuetes.

Una situació semblant i a mi m'esgarrija, passà abans de la II Guerra Mundial, motiu que inicià els "pogroms" contra els jueus a Europa i va acabar amb la bestiesa de "la solució final" amb més de sis milions de ciutadans jueus assassinats pel maniacodepressiu d'en Hitler. Arrib a la conclusió que Hitler fou un oclocràtic. "Una mentida repetida mil vegades, es converteix en una veritat" això afirmà Joseph Goebbels, ministre de propaganda de Hitler.

Segons el llibre "El contracte social" de Rousseau, és defineix l'oclocràcia, com a la degeneració de la

democràcia. L'origen d'aquesta degeneració és una desnaturalització de la voluntat general, que deixa de ser general tan bon punt comença a presentar vicis en si mateixa, encarnant els interessos d'alguns i no de la població en general, i pot tractar-se aquesta, en última instància, d'una "voluntat de tots" o "voluntat de la majoria", però no d'una voluntat general". Estarem arribant a aquesta degeneració?

Què millor que el control dels màxims mitjans de comunicació per a crear aquest "govern oclocràtic" fent-los un rentat de cervell i convertir-los en massa manipulable a través d'una demagògia prou ben pensada i estudiada, per inventar-los una pseudo-realitat i moure'ls, segons convingui als seus interessos?

De totes maneres crec que aquesta situació és un gir de clau. Una pressió que la foscor manifesta, per entorpir uns canvis que s'estan començant a generar des del 2010 i que tindran la vigència plena el 2012, amb un canvi de consciència universal. Aquest canvi és imparabile i està descrit des de les profecies Maia i moltes altres civilitzacions desaparegudes. També alguns científics del segle XX el pronosticaren: Dr. Rupert Sheldrake, entre d'altres, que planteja els camps mòrfics i la teoria holística: Que tot és un i tot està interconnectat, éssers humans inclosos. Ja he escrit fa estona respecte a la massa crítica que és la que possibilitarà aquest canvi d'elevació de consciència i està més a prop dels que ens pensem. Amb el sistema actual no tenim sortida.

No m'invent res. Així i tot tal volta haurem de tocar els fons del pou per a ressorgir.

Josep Bonnin